

Letvepetve...

Petőfi Sándor művét, a János vitézt olvasva a főhőssel együtt sok kalandban volt részünk. A boszorkányok között is a mi Jancsink és jobbágysai, az óriások vágta rendet. Iluska mostohája csúfos véget ért. Elképzelttem, hogy két falubeli asszonyág mit pletykálhatott, meglátva a határban a mostohát.

Julis: - Nézd csak, kutya legyenek, ha ez nem a szegény Iluska mostohája!

Teca: - De meg van halva!

Julis: - Azt én is látom. De hogyan kerülhetett ide?

Teca: - Biztos idetette valaki!

Julis: - Nem, ehhez ugyan nem nyúlna senki...Brrr!

Teca: - S vajon hogy lapult ki ennyire?

Julis: - Hát, biztos kilapították!

Teca: - Tegnap hallottam, hogy járt valami boszorkánytanyára.

Julis: - Biztos azért visel ilyen fekete ruhát, azért van tele a zsebe undorító egerekkel meg patkányokkal.

Teca: - Talán a boszorkányok ölték meg és hozták ide.

Julis: - Így vagy úgy, egy biztos: én nem fogom se temetni, se siratni!

Teca: - Én se...

Bizonyára egyetértetek velem, hogy Iluska gonosz mostohájáért mi se ejtettünk könnyet!

Kardos Mátyás 5.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola